

iskolaorvos". Gyanútlanul belement a beszélgetésbe. A férfi a *Jelenkor* egyik versét mutatta, Jobbágy Károlyét, *Budapest dicsérete*, ez volt a vers címe. Különösen a középső része tetszett neki. Elmondta, hogy tulajdonképpen csak akkor szerzett tudomást a folyóiratról, amikor a *Népszabadságban* a bírálatot olvasta. Írt a szerkesztőségnek, hogy küldjék el a lap előző számát. Ezt megkapta. De a többit is szeretné megszerezni. Mondtuk neki, hogy itt Pécssett bizonyára hozzájut... Az egyik nap a szálló vendégeivel kirándultunk Harkányba és Siklóásra. Itt megint szóba került az irodalom.

Németh László veszi át a szót:

— Jószándékú ember lehet, de nem eléggé tájékozott. A mai magyar irodalmat se nagyon ismeri, inkább csak a *Nagyvilágot* olvassa. Siklóson az egyik ház falán fölfedezett egy márvány emléktáblát és rajta Vajda János nevét. „Vajda János, a költő járt itt” — lelkesedett. Mondtam neki, hogy ez nem az író Vajda lehet; tudtommal nem volt köze Siklóshoz. Amikor közelebb mentünk a házhoz, láttuk, hogy valóban nem az írónak állították a márványtáblát, hanem dr. Vajda János ügyvédnek, a község hajdani jótévedőjének. Még az autóbuszban is, ahol előttünk ült a győri pár, ezen medítáltunk Ellával. Hogy becsapott bennünket az a fekete tábla! A győri fiatalember egyszer csak hátrafordul és azt mondja: „Ne csodálkozzon, a maga neve is olyan, hogy abból van egy magyar író is.” Meghökkenstem, de nem mondtam, hogy én vagyok az...

A VÁSÁRHELYI TANÁR (1948. DECEMBER)